

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 588/2014
18.06.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Глигоријевића, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Зорана Таталовића и Маје Ковачевић-Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.С., због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости окривљеног Д.С. и његовог браниоца – адвоката В.Ј.Ђ., поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 11 К бр.2106/2010 од 19.08.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.3500/13 од 06.05.2014. године, у седници већа одржаној дана 18. јуна 2014. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.С. – адвоката В.Ј.Ђ., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 11 К бр.2106/2010 од 19.08.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.3500/13 од 06.05.2014. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости окривљеног Д.С., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици 11 К бр.2106/2010 од 19.08.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.3500/13 од 06.05.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици 11 К бр.2106/2010 од 19.08.2013. године, окривљени Д.С. оглашен је кривим због извршења кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 2 године и 6 месеци.

Истом пресудом, на основу одредаба чланова 193. и 196. ЗКП, окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 10.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 35.582,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.3500/13 од 06.05.2014. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног Д.С. и његовог браниоца, а пресуда Основног суда у Суботици 11 К бр.2106/2010 од 19.08.2013. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднели су:

-окривљени Д.С., не наводећи законски разлог нити предлог, с тим што из образложења произилази да је захтев поднео због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и предлаже укидање побијаних пресуда;

-бранилац окривљеног Д.С. - адвокат В.Ј.Ћ., на основу члана 385. став 1. ЗКП, због повреде одредаба члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, са предлогом да се побијане пресуде укину.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован, док је захтев за заштиту законитости окривљеног Д.С. недозвољен.

Одредбом члана 604. став 1. Законика о кривичном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 45/13), који се примењује од 01.10.2013. године, прописано је да ће се законитост радњи предузетих пре почетка примене овог законика оцењивати по одредбама раније важећег Законика о кривичном поступку ("Службени гласник РС", бр. 58/04 ... 76/2010), па је Врховни касациони суд првостепену пресуду, која је донета 19.08.2013. године, оценио по одредбама раније важећег Законика о кривичном поступку.

Позивајући се на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП (члан 368. став 1. тачка 10. раније важећег ЗКП) бранилац окривљеног Д.С. у захтеву за заштиту законитости истиче да је првостепена пресуда заснована на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати – на записнику о препознавању које је 12.02.2010. године обављено на сугестибилан начин у Основном суду у Суботици од стране сведока Л.В.-Ш., а на основу ког доказа је суд утврдио да је извршилац предметног кривичног дела окривљени Д.С. С тим у вези, у захтеву се истиче да је окривљени Д.С. саслушан пред истражним судијом дана 27.10.2009. године, у термину од 10,38 до 10,50 часова, након чега је, од 11,00 часова, саслушавана и сведок Л.В.-Ш., која је изјавила да је учинилац кривичног дела имао на себи црни качкет и црну тренерку и да, обзиром да је испред суднице видела окривљеног који је саслушан пре ње, може да изјави да је учинилац тај младић, а да је затим тужилаштво, поднеском од 20.11.2009. године, предложило да наведени сведок учествује у радњи препознавања где би јој био показан и окривљени Д.С., што је обављено дана

12.02.2010. године, при чему је сведок изјавила да је 99,99% сигурна да је окривљени учинилац кривичног дела.

Према наводима захтева, другостепени суд је учинио исту битну повреду одредаба кривичног поступка, закључујући да је првостепени суд учинио релативно битну повреду одредаба ЗКП, јер би наводно и без препознавања од стране сведока Л.В.-Ш. чињенично стање било утврђено на идентичан начин, те на који начин није отклоњена повреда закона на коју је у жалби против првостепене пресуде указано.

Супротно изнетим наводима захтева за заштиту законитости, Врховни касациони суд налази да побијаним пресудама нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП (односно из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП који се примењивао у време доношења првостепене пресуде – "Службени гласник РС", број 58/2004 ... 76/10).

Према стању у списима, првостепени суд је свој закључак о томе да је управо окривљени Д.С. извршио кривично дело разбојништва из члана 206. став 1. КЗ на штету оштећене Л.В.-Ш., засновао не само на записнику о препознавању од 12.02.2010. године, како се то неосновано наводи у захтеву, већ на основу свих изведених доказа у току поступка, пре свега на основу криминалистичко-техничке документације и на основу увида у снимак сачињен у СТР М., где је и извршено предметно кривично дело, како је то и наведено на страни 7 првостепене пресуде.

Према образложењу првостепене пресуде, првостепени суд је имао у виду и чињеницу да је оштећена на главном претресу одржаном дана 12.05.2010. године изјавила да је 99% сигурна да је управо окривљени Д.С. извршилац предметног кривичног дела, те налаз и мишљење вештака д.о.о. П. Н.С., као и фотодокументацију која се налази у списима предмета.

На исту повреду одредаба кривичног поступка, бранилац окривљеног Д.С., указивао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а Апелациони суд у Новом Саду је, као другостепени, ове жалбене наводе оценио неоснованим и у образложењу пресуде Кж1 бр.3500/13 од 06.05.2014. године, у последњем ставу на страни 2 и првом ставу на страни 3, навео због чега разлоге изнете у првостепеној пресуди у свему прихвата као правилне, а на које разлоге и Врховни касациони суд упућује у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, којим се указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, одбијен је као неоснован, а на основу члана 491. став 1. ЗКП.

Захтев за заштиту законитости окривљеног Д.С., поднет против истих правноснажних пресуда, је недозвољен.

Одредбом члана 483. став 1. ЗКП ("Службени гласник РС", бр. 72/11 ... 45/13), прописано је да захтев за заштиту законитости могу поднети

Републички јавни тужилац, окривљени и његов бранилац. Одредбом става 3. истог члана, прописано је да окривљени може поднети захтев за заштиту законитости искључиво преко браниоца.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, из којих јасно произилази да окривљени нема овлашћење да лично поднесе захтев за заштиту законитости, већ да овај ванредни правни лек може поднети искључиво преко свог браниоца, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости окривљеног Д.С. одбацио као недозвољен, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП, налазећи да је поднет од стране неовлашћеног лица.

Са свега изложеног, а на основу одредаба чланова 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Предраг Глигоријевић, с.р.